

neurje - prav takrat, ko smo bili na začetku dolgega, izjemno problematičnega prečenja. Nobene možnosti nisem več videl, da bi s skromnim preostankom vrvi postavili še 60 metrov žičnice do naslednjega skalnega stolpa. Spet smo bili pred navidez nerešljivim problemom.

Tedaj pa se je iz megle in snežnega meteža nenadoma pojavil popolnoma nov obraz, me nagovoril v nemškem jeziku in potegnil iz nahrbtnika tri vrvi. V deusu ex machina sem spoznal **Wernerja Heima**, enega od najmočnejših avstrijskih plezalcev tistega časa in hkrati enega od najbolj izkušenih gorskih reševalcev. Dejal mi je, da je prišlo sedem prijateljev s Tirolskega, da bi rešilo Gerda. Celotno smer sestopa so bili že pripravili.

Pozneje sem zvedel, da je Gerdov oče 24 ur po nesreči zvedel za dogodek in je prosil najine prijatelje, naj pohitijo na pomoč. Bila je smetana tirolske gorske reševalne službe tistega časa, ki je v 24 urah poletela v Nairobi in v naslednjih dveh dneh prispela v vznožje gore. Peterica od sedmih je pravkar prišla iz Himalaje in je bila

temu ustrezno aklimatizirana, tako da je bil zanje možen izredno hiter vzpon v višino.

Preostanek sestopa je bil kronan s čudovito hitrostjo, in sicer zahvaljujoč se izvrstni reševalni tehniki, ki je bila podprta še z izvezbano močjo.

Ob štirih zjutraj sva **dr. Margreiter**, udeleženec reševalne skupine, in jaz odstranila povoje okoli Gerdove noge. Neznosen smrad in pogled na nogo s sivimi, ven štrlečimi polomljenimi kostmi je bil v hipu dovolj za radovedneže. Bili smo prepričani, da bo nogo treba odrezati.

Dne 13. septembra so nam pomagali črni policijski nosači, da smo pacienta transportirali do začetka ceste. Tam je že čakal Gerdov oče in Gerda so še isti večer prepeljali v bolnišnico v Nairobi. V nasprotju z našimi pričakovanji so tamkajšnji kirurgi tvegali, rane samo skrbno očistili in amputacije niso opravili. Tako je fantu ostala noga.

Dvajset let pozneje sva z Gerdom in z delom reševalnega moštva, ki je takrat prišlo na pomoč, ponovno priplezala na vrh Mount Kenye,« je končal svojo pripoved Oswald Oelz.

LAHKO BI BILA SAMO ZABAVNA, PA JE RESNIČNA ZGODBA

PLANINEC ARO NA TRIGLAVU

STANE DOBRAVC

Rad bi predstavil planinskemu svetu svojega psa ovčarja, ki je prav tako kot jaz navdušen planinec. Kar ponori od sreče, kadar zasluti, da se odpravljam v gore.

Rad imam gore in že od mladih nog stalno lazim in plezam po njih. Počasi pa mi je samotarjenje postalo dolgočasno. Prave hribovske družine ni bilo najti, pa sem si kupil psa. Komaj nekaj mesecev mu je bilo, ko sem ga peljal na Rinke in prav rad je skakljal za menoj. Sedaj pa je že obratno. Komaj leto in tri mesece mu je, pa ima že lepo število gora za seboj. Komaj ga dohajam in mirim, s takim navdušenjem hodi po gorah. Seveda tudi meni s svojim hitrim tempom daje kondicijo in oba sva prava športnika. Moram priznati, da imam rad svojega volka. Prav tako ga vleče v gore ljubezen do narave in gora kot mene. Srečen je, kadar lahko pleza ob meni v strmi steni, kadar lahko gleda s strmih pečin v globoke prepade kot gams. Tudi pozimi v ledu je njegova stopinja varna; grabi se s kremplji in previdno stopa. Mnogo gora sva že skupaj prevandrala v tem letu, do vzpona na Triglav, postala sva si najboljša hribovska prijatelja in zakoreninila sva se drug drugemu v srce.

15. in 16. junija letos je bilo po Triglavu res še kar dosti snega, ko sva iz Bohinja opravila turo na Triglav, na celotni poti pa nisva srečala žive duše. Sicer je bilo sončno in vroče, ko sva se

Aro pri Aljaževem stolpu

prvi dan povzpela čez Komarčo do Črnega jezera in naprej do Koče pri Triglavskih jezerih. Tu pa sva obrnila čez Štapce gor na Tičarico, Malo in Veliko, pa na Kopicu ter Malo in Veliko Zelnarico. Vse vrhove sva obrala in prav lep razgled sva uživala, pa še suho je bilo. Ko pa sva zakorakala proti Hribaricam v globok sneg, se je veselje sprevrglo v garanje, ki na srečo ni trajalo dolgo. Dol na Dolič sva se kar smučala po snegu. Aro se je vozil zdaj po vseh štirih, zdaj po zadnji plati in prav zabavno je bilo. V zimski sobi na Doliču sva si ravno pripravila za spat, pa se je že začelo temniti. Aro je pridno spal spodaj pri vratih, jaz pa sem zlezal na pograd.

Tako prijetno je spati v tisti koči v zimski sobi na Doliču, da si človek zares nabere novih moči. Zjutraj sva zgodaj vstala in Aro je veselo skakljal po snegu okoli kočice in nestrpno čakal, kdaj odrineva. Triglav je bil za razliko od prejšnjega dne ves v megli in oblakih. To naju ni odvrnilo od poti, pač pa sva tu in tam gazila sneg pol poti do Planike. Pri Planiki sva v celem snegu in megli malo zašla in nisva zadela vstopa v p/feben Malega Triglava, pač pa sva prilezla ravno okoli pod jugovzhodni greben, ko je posijalo sonce in se je že videl Dom na Kredarici, ko sva ugotovila, kje sva. Pa sva jo udarila kar naravnost gor, saj je bil greben suh in kopen, ter sva hitro prišla na vrh, tam pa sva morala preplezati dve škrbinci, da sva se zopet priključila na pot, ki pripelje s Planike. Tam pa sem potegnil vrv iz nahrbtnika in sem Ara kar v škrbino spustil. Ob tem sem se spomnil, kako sem ga lani v Kalškem grebenu nesel čez škrbino privezanega na hrbtu. Ravno malo pod vrhom pa se je strgala ovratnica in kaj lahko bi zletel v globino, če ne bi k sreči za zadnje tace še privezan obvisel z glavo navzdol. Pa psa ni bilo prav nič strah; le zvedavo me je ogledoval.

Kmalu sva se priključila na pot, pridružila se je še tista, ki pripelje s Kredarice, potem pa sva po zasneženem grebenu stopila na vrh. Megle so se le tu in tam razkadile, da se je skozi kakšno luknjo pokazala kočica na Kredarici ali pa Planika. Seveda sva se s ponosnim in korajžnim planincem Arotom slikala pri stolpu, čestital sem mu, da je pravi slikavec, potem pa sva jo ubrala dol po normalni poti do Planike in Doliča. Aro je veselo skakal prek snežišč. Vesel je bil, da sva dosegla cilj in da se zopet vračava v varno dolino.

Bil sem že močno izčrpan. S seboj sva namreč imela le vodo. Šele v Komarči sem bil prejšnji dan ugotovil, da sem že pripravljeno hrano pozabil doma. Tako sva že drugi dan brez hrane in gaziva globok sneg proti Hribaricam. Aro valj kepe in skače za njimi. Vabi k igri in poskakuje po belo rjavem snegu. Meni pa ni do igre. Izmučen sem. Ogledujem temne oblake in

Kuža in njegov lastnik na najvišji točki države

se sprašujem, kdaj se bo ulilo. Celo večnost se vleče pot. Na Hribaricah ostaneva še brez vode, a ne za dolgo.

Kmalu se pričneva spuščati v zasneženo dolino Triglavskih jezer. Od Prehodavcev pa vse do kočice pri Triglavskih jezerih je sneg. Zgornja jezera so še pod ledom. Spodaj pri koči pa naju osveži hladna jezerska voda. Tudi Aro občuduje to lepoto, hladi si razgrete tace v jezerski vodi in vidno uživa. Pa ne za dolgo, ker naju kmalu napadejo celi roji muh in naju poženejo naprej na pot proti Črnemu jezeru. Soparno je in kmalu se popolnoma zmračí. Nekajkrat strahotno počí in vsuje se tako močna toča, da bi človeku še kožo s telesa ogulila, pa se k sreči tu že pričeneva redok gozd. Stisneva se pod smreko in vedriva. Ko malo poneha, jo užgeva kar naprej. V Komarči naju še pere, ampak tu sva že bolj ali manj v zaščiti gozda.

Okrog poldneva že pritečeva pred kočico Savica - premočena, pa vseeno s polno dušo vedrine in sreče.

Aro je nemški ovčar, star leto in tri mesece. Njegov dnevnik vzponov nad 2000 metri je tak: Grintovec, vse Rinke, Turška gora, Mangart, Kalška gora in greben, Planjava, Lučka Baba, Ojstrica, Mala in Velika Tičaricar Kopicca, Mala in Velika Zelnarica, Triglav, Begunjščica, Palec, Celovška špica. Zimske ture: Mala Mojstrovka, Veliki Greben, vse Rinke in Stol.

Razen v visokih gorah je pogost gost tudi na hribih okoli Ljubljane, na Tošcu, Grmadi, Šmarni gori itd.

Mnogi planinci se ob srečanju s psom ustrašijo. Povem vam, ki se srečujete z njim: ne bojte se ga, saj je prav miren in prijazen pes in ima gore prav tako rad kot mi, ki radi zahajamo tja gor v rajski svet, tja, kjer tišina šepeta.